

ရှင်မိထယ်

...ကိုပဲချစ်တယ်

၇၈၆

အချစ်ဆိုတာ ခံစားသက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်းပဲ
သူ့အလိုလို ရင်ထဲကကို ဖြစ်တည်လာတာ
သင်စရာမလိုဘူး
ကန့်သတ်လို့ လည်း မရဘူး
တားဆီးပိတ်ပင်လို့ လည်း မရဘူး
ငါ ဒီလူကို မချစ်ပါဘူးလို့ တားဆီးထားလည်း
အဲဒါ စကားလုံးပဲထွက်လာမယ်
နှလုံးသားခံစားချက် ထွက်မလာဘူး

တွယ်တာမြတ်နိုးခြင်း စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ
နှလုံးသားထဲကို ထွင်းဝင်လာခဲ့ပြီဆိုရင်
အဲဒီလူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ
ဘယ်တော့မှ ရှင်သန်နိုးကြားလာလိမ့်မှာ
မဟုတ်ဘူး လို့ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်သလား။
ကျွန်တော်ကတော့ လက်တွေ့ခံစားနေရပြီမို့
ယုံတယ်။

ရွှေလံတိုး

ချစ်ပါတယ်လို့ စာမဖွဲ့ခဲ့ပေမယ့်
ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
နှလုံးသားနဲ့ နေရာပေးပြီးသားဆိုတာကိုတော့
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ
ခံစားသိရှိခဲ့ရတာပါ

အခန်း(၁)

နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသည့် အနံ့မွှေးမွှေးကလေးက ငဲဖိုက်ထဲက
ဆာလောင်မှုတွေကို ပိုပြီးဆာလောင်မွတ်သိပ်လာခဲ့တော့သည်။ ။

အား.... မွေးမှ မွေးပဲ...

ဒီအနံ့ကလေးက တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ တောင် နှာခေါင်း
လေပြန်ထဲကို ရှူမသွင်းဖူးခဲ့။

ဟား... မွေးလိုက်တာ...

ဘာ... အနံ့လေးလဲ...

ဲသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ခရာနှင့်အတူ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကို နံနက်စာစားနေရာမှ ...

နာခေါင်းအပွင့်ထဲသို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်နေသည့် အနံ့ကလေးကို ရှူသွင်းလိုက်တော့သည်။ ။

အင်း... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုကင်ထားတာပဲ။

အနံ့က ငါးကင်အနံ့။

‘ဟဲ့... ရှူကြည့်စမ်း... ရှူကြည့်စမ်းခရာ’

ဘယ်လိုမှ မမျိုသိပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး သူငယ်ချင်းကို ကော်ဖီသောက်နေရာမှ မေးဆတ်ရှူခိုင်းလိုက်သည်။ ။

‘ဘာလဲဟဲ့ ငဲ့ရဲ့ ...’

‘ရှူကြည့်စမ်းဆိုရင်ကွာ...’

ဲက ခရာကို ရှူခိုင်းလိုက်သလို သူမကိုယ်တိုင်လည်း သင်းပျံ့မွှေးအီသည့် ရနံ့ကလေးကို...

လေတစ်ဝကြီးရှိုက်ရှူရင်း... တံတွေးကို ဝှိုခနဲမျိုချလိုက်တော့သည်။ ။

‘အား... မွေးလိုက်တာ... ဘာကင်ထားတာလဲ... ငါတောင်းစားချင်တယ်... ဒီကလား ခရာ...’

ဲ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ မေးလိုက်တော့ ခရာက ဘာကိုသဘောကျသွားသည် မသိ... တအိအိရယ်ချ လိုက်လေသည်။ ။

‘အင်း... အဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်မှာ ပေါ့...’

ဒီအိမ်က ငဲ့ရဲ့ စားအိမ်သောက်အိမ်ဆိုတော့ ငဲ့တို့ က လက်မနှေး မီးဖိုဆောင်ထဲကို သွက်သွက်ကလေးထထွက်ပြီးသား ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ငဲ့နှင့် ခရာက ငယ်ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တာမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် တက္ကသိုလ်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးကတည်းက ငဲ့နှင့် ခရာက ညီအစ်မအရင်းတွေလို ခင်သွားခဲ့တာ အခုဆိုရင် ငဲ့နှင့် ခရာလည်း ကျောင်းပြီးသွားခဲ့ကြပြီဆိုတော့ သူ့အိမ်ကိုယ့်လယ် ကိုယ့်အိမ်သူလယ်ဖြင့် ဘဝမှာ အချိန်ကုန်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတော့သည်။ ။

ငဲ့နှင့် ခရာမှာ မတူညီသည့် ထူးခြားချက်ကလေးကတော့...

ငဲ့က ယောက်ျားစိတ်ဝင်သလို ငဲ့ဆိုသည့်နာမည်ကိုမသုံးဘဲ ကျွန်တော်ဟု သုံးတတ်ပြီး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်စတိုင်မျိုး အမြဲနေတတ်လျက် ခရာကတော့ နုနုနွဲ့နွဲ့လေး နေတတ်ခဲ့သည်။ ။

နုနုလေးနေတတ်သည့် ခရာမှာ ချစ်သည့်ကြိုက်သည့်ယောက်ျားတွေ နှစ်ယောက်စ သုံးယောက်စရှိခဲ့ပေမယ့်...

ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ရှပ်တွေကိုပဲ မရိုးနိုင်အောင်ဝတ်တတ်ပြီး ဆံပင်ကို ယောက်ျားကေ ခပ်တိုတို ခပ်ရှင်းရှင်းညှပ်ထားသည့် ငဲ့ကိုတော့ တက္ကသိုလ်မှာ ပိုးပန်းသည့်ယောက်ျားလေးတွေလည်း မရှိခဲ့။

ငဲ့က သူတို့ သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

အသားဖြူဖြူကလေးနှင့် မျက်လုံး မျက်ခုံး ထင်းထင်းကြီးဖြင့် ပေါ်လွင်လွန်းသည့် ငဲ့မျက်နှာလေးမှာ ဘယ်တော့မှ မိတ်ကပ်မတင်တတ်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ငဲ့က မျက်နှာလေးကို Cream လိမ်းတတ်ပြီး ကျန်တဲ့ အလှအပ ဘာမှ မရှိ။

ငဲကို ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေသလားလို့ အိမ်ကမေးရင်လည်း ငဲက စိတ်ဆိုးသည်။ ။

မိဘတွေနဲ့ အစ်မက ငဲကို ခရာနဲ့ တောင် မိန်းမချင်း ကြိတ်ကြိုက်နေကြသလားလို့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခဲ့သေးသည်။ ။

ငဲနှင့် ခရာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။

တကယ့်ညီအစ်မအရင်းလိုပင်။

ထူးခြားတဲ့ ငဲရဲ့ စိတ်ထားမှာ

ယောက်ျားလေးအသွင် ဖန်ဆင်းနေထိုင်ခဲ့ပေမယ့် ငဲသည် မလှချင် တာကလွဲပြီး ကျန်တာ မိန်းကလေးစိတ်ထားလေးပင်။

ရှက်တတ်သလို ငဲ ကြောက်လည်း ကြောက်တတ်ပါသည်။ ။

ယောက်ျားလေးအသွင် ဖန်ဆင်းထားရပေမယ့် ငဲမှာ သတ္တိမရှိ။

သာမန်မိန်းကလေးတွေထက်တောင် ကြောက်တတ်တာ ငဲရဲ့ အားနည်းချက်ဖြစ်သည်။ ။

ပြီးတော့...

ငဲက ဟန်မဆောင်တတ်။

အခုလည်း ကြည့်...

ငဲ ဟန်မဆောင်တတ်လို့ ကို သူငယ်ချင်းအိမ်ကို စောစောပေါက်ချ လာပြီး နံနက်စာစားနေတဲ့ အပြင် မီးဖိုခွင်ပေါ်မှာ ဘာကင်ထားသလဲဆို တာကြီးကို သားရေကျခမန်း အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်ရှိသွားရပါပြီ။

ခရာကတော့ ဘာမှ မပြော။

နံနက်စာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကို ဇိမ်ပြေနပြေစားရင်း လွှလွှကလေးပြုံးပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ဲတို့ ကတော့ သွက်သွက်ကလေး မီးဖိုဆောင်ထဲကို ရောက်လာရပြီဖြစ်သည်။ ။

‘ဟား... မွေးလိုက်တာဗျာ။ ဘာအသားငါးကင်ထားသလဲ ပြောစမ်းပါဦး ဒေါ်ကြီး...’

ထမင်းချက်အိမ်ဖော် ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ တတောက်တောက် လှီးဖြတ်နေတာကို ငဲက ခါးကလေးနှစ်ဖက် ဟန်ပါ ပါထောက်ပြီး မေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

ဟန်ဆောင်ပြီး ခါးထောက်မေးလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ စားချင်စိတ်က ထိန်းမရတော့။

မီးဖိုခွင်ပေါ်က ကင်ထားသည့် လက်ဝါးလောက်ရှိသည့် အရှည်တစ်ပေလောက်ရှိသည့် ငါးကင်နီနီကြီးကို သားရေယိုသည့်မျက်လုံးတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး အဲဒီနေရာကို ဇက်လည်နေရာမှ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လျှောက်သွားလိုက်မိတော့သည်။ ။

‘ငါးကင်ထားတာလေ ငဲရဲ့ ...’

ဒေါ်ကြီးက ငဲကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေသည်။ ။

‘ဟာ... စောစောစီးစီး မွေးလိုက်တာဗျာ။ ဘာငါးလဲ... အနံ့ကလေးက မွေးလိုက်တာ’

ငဲက ကျက်လောက်ပြီဖြစ်သည့် ငါးကင်နီနီကလေးကို လက်ညှိုးကလေးနှင့်တို့ ပြီး လျှာကလေးပေါ် တင်မြည်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘အားပါးပါး... ကောင်းမှ ကောင်း Good ရှယ်...’

အခုမှ ပဲ ဒီငါးကင်ကြီးဟာ ငါးသလောက်ကင်ကြီးမှန်း ငဲ့သိလိုက်ရသည့်။

ရှယ်... ငါးသလောက်ကင်ပေါ့...

ဒါ ဘယ်သူစားဖို့ ကင်ထားသလဲ...

ခရာစားဖို့ ပဲနေမယ်...

ဒီငါးသလောက်ကင်ကို ငဲ့နှင့် ခရာ စားပစ်ရမည်။

အနံ့က တထောင်းထောင်းမွှေးနေလိုက်တာ အခုနေတုန်း အားရပါးရစားပစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်အရသာရှိလိုက်မလဲ။

ငဲ့ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မီးဖိုပေါ်က ငါးသလောက်ကင်ကြီးကို ဆွဲယူချလိုက်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် ဝှီခနဲမျိုချလိုက်သည်။

‘ဒီငါးကင် ကျက်ပါပြီနော် ဒေါ်ကြီး... ငါးသလောက်ကင်မှန်း ကျွန်တော် အခုမှ ပဲ သိရတော့တယ်... အနံ့ကလေးက မွှေးလိုက်တာ စားရင် ဘယ်လောက်အရသာရှိလိုက်မလဲ... ဒါ ခရာကင်ထားတာမဟုတ်လား... ကျွန်တော်ယူသွားလိုက်မယ်... ဧည့်ခန်းမှာ ပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စားလိုက်မယ်...’

‘ဟင်... ငဲ့... အဲဒါ... အဲဒါက...’

‘အကောင်လုံးယူသွားလိုက်မယ်... ဘယ်လောက်စားကောင်းလိုက်မလဲ ဒေါ်ကြီးရာ... ဒါမျိုးဆို ကိုရီးယားမှာ ဈေးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး ... သူတို့ နိုင်ငံက ငါးရှားတယ်... ဈေးကြီးတယ်... အဟင်း... ဟင်း... အချစ်တော် ရှင်ဒေါင်ဟန့်ကြီးကို ဒီက ပါဆယ်နဲ့ တောင် လှမ်းတင်လိုက်ချင်

သေး...’

ပြောပြောဆိုဆို ငဲက ငါးသလောက်ကင်နီနီကြီးကို စတီးလေ့ကြီးထဲ ထည့်ပြီး ကြွကြွရွရွကလေး ဧည့်ခန်းကို လျှောက်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ။

‘ဟာ... ခရာမရေ... မွေးနေတာ... ငါးသလောက်ကင်ဟ... ငါတစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး... အရမ်းမွေးတာပဲ... ငါးသလောက်ကင်လည်း မစားဖူးဘူး... ဘာငါးကင်မှ မစားဖူးဘူး... တကယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ငါ တစ်ကောင်လုံးစားပစ်မှာ ပဲ... ခရာ နင်က စားနေကျ အမြီးပိုင်းပဲစား ငါက...’

‘အင်းပါ.... အင်းပါ... ခရာမစားဘူး... ငဲမစားဖူးသေးဘူး မဟုတ် လား... အဲဒီငါးသလောက်တစ်ကောင်လုံး ကုန်ရင်လည်း စားပစ်ပေါ့...’

ရင်ထဲက ရယ်ချင်စိတ်တွေကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း ခရာ ငဲကို ပြုံးပြုံး လေးပြောလိုက်တာဖြစ်သည်။ ။

အဟင်း... ဟိုက ကိုဒေါသအိုးကြီးသာ သူ စပါယ်ရှယ်ကင်ထားတဲ့ ငါးသလောက်ကင်ကြီးကို ခရာသူငယ်ချင်း ငဲတစ်ကောင်လုံးစားပစ်လို က်ပြီဆိုတာသာ သိသွားရင်ဖြင့်...

ငါ့ဗိုက်ထဲဝင်သွားတဲ့ ငါးသလောက်ကင်တွေကို ဇာဂနာနဲ့ ပြန်ပြီးဆွဲ နှုတ်ယူမလားမသိ။

မနက်က ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဈေးထွက်ကာ ငါးသလောက်ကို နနွင်း ဆားနဲ့ အချိုမုန့် စိစိစိနယ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကင်ခဲ့ပြီး အခု အပြင်ကို ခဏထွက်သွားသည့် ကိုကိုလူပျိုကြီး...

အင်မတန်မှ ဂွကျသလို ပြောရဆိုရ သိပ်လက်ပေါက်ကတ်လို့ သူက ငိုပြီးသားငါးကင်ကို ခရာ ဘယ်တော့မှ မစား။

ခရာအစကတော့ ငါးကင်မကြိုက်။

နယ်မြို့သား အရိုးတုံးကြီး ကိုကို ကျင့်သားလုပ်လို့ အခုတော့ ငါးသလောက်ကင်ကို ခရာ လျှာလည်အောင်ကြိုက်သွားရပါပြီ။

အခု အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းက အနံ့ကလေးရနေရုံနဲ့ လျှာလည်နေတော့ တစ်ကောင်လုံးစားပေါ့။

ကိုကို ပြန်လာတော့မှ တစ်ခါမှ ကိုကိုနဲ့ မတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ငဲ့နဲ့ ကိုကို နှောင်ချိမ်နွဲ့ပွဲ ကျင်းပပေါ့...

‘အဟင်း... ဟင်း’

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် အသံထွက်ပြီးရယ်လိုက်မိတာကို ငဲ့က သူစားနေတာကို ရယ်တယ်ထင်ပြီး ဇက်ကလေးပု လျှာကလေးထုတ်ကာ ငါးကင်ကိုင်ထားသည့် လက်ညှိုးကလေးကို တဖြုတ်ဖြုတ်စုတ်လိုက်ရင်းက ...

‘အဟိ... ငါကလည်း အငတ်ကျနေတာပဲ... အပူကြီးကို တစ်ဝက်ကုန်ပြီ... စားလို့ ကောင်းလိုက်တာ... ခရာလည်း စားလေ’

‘ငဲ့စားပါ... ကုန်အောင်စား... ခရာကစားနေကျ...’

‘ကောင်းလိုက်တာ... ကောင်းလိုက်တာ...’

ငါးသလောက်ကင်ကြီးကို တစ်ကောင်လုံး ကုန်လုနီးပါးစားနေရာမှ ငဲ့က ပါးစပ်မှ ‘ကောင်းလိုက်တာ... ကောင်းလိုက်တာ...’ဟု မြည်တမ်းလိုက်သေးသည် ။

‘အင်း... ကောင်းလိုက်တာ ခရာရယ်... နင့်ကို ငါ နေ့တိုင်း ကင်ခိုင်းမယ်... ငါ နေ့တိုင်း ငါးသလောက်ဝယ်လာပေးမယ်... တကယ်ဟာ ငါ

လျှာလည်သွားပြီ... ဒါ နင်ကင်တာလား ဒေါ်ကြီး ကင်တာလား ခရာ...'

‘အဟင်း... ဟင်း’

ခရာက ငဲမေးတာကို ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ အိုက်တင်ပေးနေလေသည်

။

တဟင်းဟင်းရယ်ရင်း ဧည့်ခန်းအဝင်ဝကို မျက်လုံးကလေးဝင့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ငဲက ပေါင်ကြီးနှစ်ချောင်းချိတ်ပြီး လက်ကျန် ရှယ်ငါးသလောက်ကင် အသားပိုင်းကလေးကို ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်ဝါးစားရင်း ခရာကြည့်သည့်အနောက်ကို ဇက်ကလေး ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ ...

အိုး... ဘုရား... ဘုရား

အကြည့်ကြီးက ကြောက်စရာကြီးပါလား။

Brad Pitt ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်...

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ကြီးက မလှ... မချော... ယောက်ျားပီသတာပဲရှိသည် ။

ဒါကြီးက ဘယ်သူကြီးလဲ။

ဟီး... ဟီး... ငါ့ကိုများ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာ ကြက်သီးတောင် ဘယ်နေရာကနေ ထရမှန်းမသိ။

ငဲ ထိုလူကြီးရဲ့ အကြည့်ကြမ်းကြမ်းတွေအောက်မှာ ရှက်ရွံ့ရင်ဖိုသွားရသလို ဖြစ်သွားတာ အံ့ဩမိပါသေးရဲ့ ။

အောင်မယ်လေး... အကြည့်ကြီးက ကျောချမ်းစရာကြီးပါလား။

ငဲက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်ယောက်ျားတွေရဲ့ အကြည့်မှ မခံခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ကရှာ...

အခုတော့...

အစိမ်းသက်သက် နှလုံးသားလေးက ဒီလူကြီးရဲ့ အကြည့်စိမ်းတွေ
အောက်မှာ ဘောင်ဘင်ခတ် လှုပ်ရှားသွားရပြီဖြစ်သည်။ ။

‘အဟင်း... ခရာ ငါတော့ တစ်ကောင်လုံးစားပစ်တာ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်
စားထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဗိုက်ကို ကားကျသွားတာပဲ... စားလို့ ကောင်းလိုက်
တာ...’

ငဲရင်ထဲမှာ အီလည်လည် နှင့်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်သွားတာမို့ ခရာကို ဗိုက်
ကလေးပုတ်သလိုကလေး လုပ်ပြလိုက်တော့ ခရာက ခွက်ထိုးခွက်လန်
ထရယ်ပါတော့သည်။ ။

‘ဟား... ဟား...’

‘ဟယ်... ခရာမ... နင် ငါ့ကို လှောင်တာလား...’

‘ဟာ... မလှောင်ပါဘူး... ငါးသလောက်ကင်တစ်ကောင်လုံး တစ်ထို
င်တည်းကုန်အောင်စားနိုင်တဲ့ နှင့်ဗိုက်ကလေးကို အားကျလို့ ပါ...’

‘ဟင်း...’

စောစောကပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ဘာမှ နားမလည်ရပေမယ့် သူ
စပါယ်ရှယ်လုပ်ပြီး ကင်ထားသည့် ငါးသလောက်ကြီးကို
ဒီယောက်ကရှာမလေးစားနေတာ သိလိုက်ရသလို အခုလို
ညီမဖြစ်သူပါးစပ်က တရားဝင်ဖွင့်ပြောလာခဲ့တော့...

သူ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကျွဲမြီးတိုသွားရပါသည်။ ။

နဂိုကတည်းက စိတ်တို ဒေါသကြီးသူပီပီ...

‘ခရာ... ဒါ... ဒါ... ငါကင်ထားတဲ့ ငါးကင်လား...’

‘ဟုတ်... ကိုကို...’

‘ဟင်...’

သူ့ကို မျက်လုံးကလေးဝိုင်းပြီး မော့ကြည့်လာသည့် ယောက်ကရှာမကို သူမြင်ပြင်းကတ်စွာ သူကင်ထားသည့် ငါးသလောက်ကြီးကိုလည်း နှမြောတသစွာ သူ ခေါင်းကြီးကို ခါယမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

‘ဟာကွာ... ကျွတ်... အဲဒါ ငါစားဖို့ တင်ထားတာ... နင်က ဘယ်သူ့ကိုလျှောက်ကျွေး...’

‘ဟင်... ဒီမှာ ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ’

အခုမှ ပြူးတူးပြဲတဲမျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လာသည့် ယောက်ကရှာမကို စိတ်မသက်သာသလို သူ စိုက်ကြည့်ရင်း..

‘ဘာလဲ... မင်း... မင်း...’

ပြောမယ့်ပါးစပ်ထဲက စကားလုံးတွေကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ကြိတ်မျိုချလိုက်ရသည်။ ။

ရင်ထဲမှ စိတ်မထင်တိုင်းပြောရရင်လည်း သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အခုမှ တွေ့ဖူးကြတာ။

ညီမဖြစ်သူက သူမမှာ ယောက်ကရှာသူငယ်ချင်းငဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရှိကြောင်း ပြောထားခဲ့လို့ နံနက်စောစောစီးစီး အိမ်ရောက်နေတာ ဒါ... ဒီယောက်ကရှာပဲဆိုတာ သူ တပ်အပ်သိလိုက်ရသလို...

အခုလို သူ့ရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး အကြိုက်ဆုံး ရယ်ကင်ထားခဲ့သည့် ငါးသလောက်ကင်ကြီးကို ကောင်လုံးကုန်အောင် စားပစ်လိုက်သည့် ယောက်ကရှာမကို သူ မသတာနိုင်သလို ငါးသလောက်ကြီးကိုလည်း မစားလို

ကံရသဖြင့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

စိတ်ဆိုးရမလို ဒေါသထွက်ရမလို...

အင်း... ကိုယ်က အစားအသောက်နဲ့ ပြောပြန်ရင်လည်း ယောက်က
ရှာက ဧည့်သည် ...

ရိုင်းတယ်ထင်ဦးမည်။

ကိုယ်က အခုမှ ရန်ကုန်ကိုရောက်ခဲ့ရသည့် နယ်မြို့ကဧည့်သည် ...

အင်း...

နယ်ကရောက်သည့်ဧည့်သည် ကို အိမ်ကိုလာလည်သည့် ဧည့်သည်
ယောက်ကရှာက မြင်မြင်ချင်း မုန်းသွားမှ ...

ဟာ... သူမုန်းတော့လည်း ဂရုစိုက်လို့ ...

ဒီအတွေးတစ်ချက်ဖြင့် ရွှေလံတိုး ယောက်ကရှာမလေးကို ဂရုမစိုက်
တော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့်အခန်းဆီကိုပဲ ကြိတ်မနိုင် ခဲမ
ရ ဝင်ခဲ့ရတော့သည် ။

ဒီကနေတော့ဖြင့် သူ အစားချင်ဆုံး ငါးသလောက်ကင်ကြီး မစားရ
တော့ပြီ ငတ်ပြီပေါ့။

ဟင်း... ဒါ... ဒင်း... မိခရာမကောင်းလို့ ။

‘ဟယ်... ကြည့်စမ်း ရိုင်းလိုက်တာ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ ခရာ ကြည့်ပါ
ဦး ရုပ်ကြီးက တောကျီးကန်းရုပ်ကြီးနဲ့ ငါ့ကိုများ မညှာမတာပြောလိုက်
တာ ငါက သူများ မသတာရေစာစားတဲ့ အငတ်မပေါ့ ဟုတ်လား ခရာ...

,

‘ဟာ... သူငယ်ချင်းရယ်... မဟုတ်တာ။ ကိုကိုက အဲဒီလိုပဲ ဂွအရမ်း

ကျတာ သူနဲ့ တည့်တဲ့ လူဆိုလို့ မေကြီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မေကြီးတောင် သူ့ကို လန်တယ်...’

‘မေကြီးလန်တာ မလန်တာထက် ငါတော့ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း လန်တယ်... တကယ့် တောကြီးကန်းကြီးပဲ... အသားကြီးကလည်း မည်းသေး ပါးမြိုင်းမွေးတွေကလည်း ပြတ်သိပ်ထိုးနေတာပဲ... လေတိုးပေါက်တောင်မရှိဘူး... ဒါများ ခရာရယ် နင်ကလည်း နင့်အစ်ကိုကို ညွှန်းဆိုဖွဲ့လိုက်တာ Brad Pitt နဲ့ နှိုင်းချင်သေး ရာရာစသစ်ငုတ်တိုမီးရှို့ထားတဲ့ ရုပ်ကိုများ ဖွီ... ရွံ့ဖွီ ကောင်းလိုက်တာ...’

တမင်သက်သက်ကို အခန်းထဲလှမ်းဝင်သွားသည့် ခရာ့ကိုကိုကြားအောင် ငဲ အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။

အခန်းအပြင်ကနေ အော်ကျယ်အော်ကျယ်ပြောနေသည့် ယောက်ကရှာမရဲ့ အသံက...

သူနားစည်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ နားမခံနိုင်တော့။

အခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေကို ပြန်ရုတ်ယူရင်း သစ်ငုတ်တို မီးရှို့ထားတဲ့ ရုပ်လို့ ဝေဖန်တော့လည်း ငါကလည်း မင်းကို ယောက်ကရှာမလို့ ပြန်ပြီးရှုံ့ချရမှာ ပေါ့။

‘ဟေ့... ဒီမှာ ...’

အနောက်ဘက်ဆီက မာထန်ထန်အသံကြီးက ခရာ့ကို ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရလေသည်။

‘ဟာ... ကိုကို ခရာ့သူငယ်ချင်းကို လျှောက်မပြောနဲ့ နော်’

‘မဟုတ်ပါဘူး... သူက ငါ့ကိုများ တောကျီးကန်းရုပ်ကြီးလေး ဘာလေးပြောနေရအောင် ဟ... သူက ပိုဆိုးသေး မိန်းမစစ်စစ်ကနေ ယော

က်ကရှာဖြစ်နေတယ်... သူများ လို ဘဝပေးကုသိုလ်မကောင်းဘဲနဲ့ အ
ယောင်ဆောင် ယောက်ျားလုပ်ချင်သေးတယ်...’

‘ဘာ... ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...’

ကြည့်ပါဦး...

ဒါ တမင် လူကို သက်သက်စော်ကားတာ...

သူငါးသလောက်စားတာနဲ့ တန်အောင်ပြန်ပြောနေတာ။

‘အေး... နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို တောကျီးကန်းရုပ်လို့
မင်းပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ ဘယ်နှယ့်လဲ... သိသွားပြီလား
ငါ့အကြောင်းကို... မင်းထိတော့ သိပ်နာတတ်သလား ယောက်ကရှာမ
...’

‘ဟင်း... ရိုင်းလိုက်တာ နယ်မြို့ချောင်ကြိုချောင်ကြားသားတွေ ဒီ
လောက်ရိုင်းတတ်မှန်း အခုမှ မြင်ဖူးတယ်... ကြားတော့ကြားဖူးပါတယ်
ကြိုဖူးတာက အခုမှ အံ့လွန်းပါရဲ့ ...’

‘အေး... ကြိုတုန်းမှတ်ထား ငါ့နာမည် ရွှေလံတိုး... တစ်တိုးတည်းရှိ
တယ်...’

‘လုံးဝမမှတ်ဘူး... ခင်ဗျားရှိတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အိမ်ကိုလည်း
အခုကစပြီး ကျွန်တော် ကျောခိုင်းတယ်... ခင်ဗျားမျက်နှာကိုမြင်ရတာ
မြင်မြင်ချင်း အကုသိုလ်ရလို့ ...’

‘သွားမယ်ခရာ... ငါ နင်တို့ အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး...
ငါးသလောက်ကင် အမှတ်တရပေါ့... ကြိုတဲ့ သူတိုင်းကို ပြောလို့
ရသွားပြီပေါ့...’

ဲရယ်... ဒုက္ခပါပဲ... မဟုတ်တာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ က
သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးနော်...’

ခရာ... ဘယ်လိုတောင်းပန် တောင်းပန် ငဲကတော့ ချာခနဲ ဧည့်ခန်း
ထဲကနေ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါပြီ။

အနောက်ဘက်ဆီမှ ...

သူတို့ မောင်နှမတွေရဲ့ စကားသံများက ငဲနှလုံးသားလေးထဲကို ပူခနဲ
ဖြာကျသွားတော့သည် ။

‘ကိုကို မကောင်းဘူး... ကိုကိုလာလိုက်ရင် ပြဿနာက တစ်ခုမဟု
တ်တစ်ခု ပါ လာပြီ... နောက် ကိုကို ဒီရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့
...’

‘အောင်မယ်... နင်က ယောက်ကရှာမကို လက်ခံနေရအောင် ဟင်...
နင်... ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား...’

‘ကိုကို မတရားမပြောနဲ့ နော်... ငဲက ယောက်ျားလေးအသွင်လိုနေပေ
မယ့် မိန်းကလေးစိတ် သိလား...’

‘ပြောလို့ ရတာမှတ်လို့ ... ဟင် အလကားကောင်မလေး ငါ့ငါးသ
လောက်ကို တစ်ကောင်လုံးကုန်အောင် ဘယ်လိုလုပ်များ ဝါးသွားသလဲ
မသိဘူး... မသတာဘူး...’

ရွှေလံတိုး...

ယောက်ကရှာမလေးကို ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဝေဖန်ရှုံ့ချလိုက်ပေမယ့်
...

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲရဲနီမြန်းသွားသည် အထိ ရှက်သွားသည့်ကော

င်မလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ဘာရယ်မဟုတ် ရင်ထဲမှာ
မောသလိုကြီးခံစားလိုက်ရတော့သည်။ ။

ကောင်မလေးကို...

သူပြောတာ လွန်များ သွားပြီလား...

အင်း... ယောက်ကရှာမလေးတော့ မြင်မြင်ချင်း သူ့ကို
လန်သွားရပြီဖြစ်သည်။ ။

အခန်း(၂)

ဒီရက်အတွင်း ကိုယ့်ဟာနဲ့ ကိုယ် စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားထဲ အိမ်က
မေမေနဲ့ မကြီးကလည်း တစ်မှောက်...

အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မကြီးအပျိုကြီးကို ယော
ကျားပေးစားချင်လို့ တပူပူဖြစ်နေသလို...

သမီးလုပ်သူကလည်း ယောက်ျားယူချင်နေလျက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျ
လို့ အောင့်သည်းအောင့်သက်ဖြစ်နေသည့် ကာလဖြစ်သည်။ ။

အခုလည်း ကြည့်...

တစ်နေ့တစ်နေ့ မရိုးနိုင်တဲ့ ပုံပြင်ဟောင်းကို သားအမိနှစ်ယောက် မ
မောနိုင်မပန်းနိုင် ဆွေးနွေးခန်းဝင်သံတွေက ငဲနားထဲမှာ တကယ် နား
ကလောလှသည်။ ။

ဟွန်း... ယူချင်လည်း ယူပါတော့...

ယောက်ျားအကြောင်းပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ သားအမိနှစ်ယောက် အတို
င်အဖောက်ညီပြီး ဟိုလူကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကတော့ ပွေလို့ ဟိုက
တော့ စီးပွားမကောင်းလို့ နှင့် မရိုးနိုင်စတမ်း ပြောနေတာ
တကယ်နားခါးသည်။ ။

အခုချက်ချင်းယူရင်လည်း ယူပါတော့လား...

ရည်းစားမရှိဘဲ လျှောက်ပြီး စမ်းတဝါးဝါး ဟိုလူမှန်းလိုက် ဒီလူမှန်း လိုက်နှင့် ကြားရဖန်များ တော့ ငဲ ဒီစကားဝိုင်းထဲက ထထွက်သွားချင်ရ သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

‘အိမ်... သမီးပြောတဲ့ သမီးသူငယ်ချင်း ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်ဆို ... အိမ်ကို အလည်လာမယ်ဆို... ရောက်တာဖြင့် ကြာပြီ အခုထိ သမီး ဆီကိုလည်း မလာသေးဘူး...’

‘သူက သိပ်အလုပ်ရှုပ်တာ မေမေရဲ့ ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဆို တော့ သူ့မှာ အချိန်အားတယ်ရယ်မရှိဘူး... သူရန်ကုန်လာတဲ့ နေ့က တော့ အိမ်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်... သူ မပြန်ခင်တော့ အိမ်ဆီ အလည်လာ မှာ ပေါ့...’

အင်း... ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ...

သူငယ်ချင်းကိုများ လေထွားနေလိုက်တာ...

ဟိုက သူ့ကို သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် မပိုလို့ သူ့အလုပ်သူ ဦးစားပေးပြီး မလာဘဲနေတာတောင် ဒီက မျှော်တော်ယောင်မကြီးက လေထွားချင်သေးတယ်...

‘ကောင်ကလေးက တော်တော်ချမ်းသာသလား သမီးရဲ့ ...’

‘ချမ်းသာတယ်မေမေ... ချမ်းသာတာကတော့ တော်တော်ကိုချမ်း သာတယ်... နယ်မြို့သူဌေး... နယ်မြို့ကလေးတွေမှာ သူပိုင်ဆိုင်စက် ဆန် စက် သစ်စက်တွေ စက်ရုံဆယ့်ငါးရုံလောက်ရှိတယ်... ချမ်းသာသလော က် ကပ်စေးနှံလည်း ကျတယ်... ကျောင်းသားဘဝတုန်းက အခုလောက် ထိတော့ မကြီးပွားသေးဘူးပေါ့ မေမေရယ်... ဒါပေမဲ့ အရင်ကတည်းက သူတို့ က အခြေခံကောင်းတာ... ဦးနှောက်ကောင်းတော့လည်း

အခုလိုကြီး တိုးတက်သွားတာပေါ့’

ဟာ... မကြီးကတော့ မစားရ ဝခမန်းကို ကြွားလုံးထုတ် လေကန် နေပါပြီ...

ဟိုတစ်ဖက်က သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ ရန်ကုန်ရောက်နေတာကြာပြီ ဆိုပြီး တစ်ချက်တောင် မကြီးဆီမလှည့်...

ဒါတောင် လေကုန်ခံပြီး သူငယ်ချင်းချစ်သူ လုပ်ချင်နေတဲ့ မကြီးကို ငဲ စိတ်ထဲကနေ ပိတ်လှောင်ပြီး အပြင်မှာ တော့ ဣန္ဒြေကလေးနှင့် သူတို့ စကားကို အပျင်းပြေနားထောင်နေလိုက်သည်။

ဒီထက်နားကလောလာရင်တော့ ဒီစကားဝိုင်းက ထွက်သွားမယ်လို့ လည်း စိတ်ကူးထားသေးသည်။

အခုနေတုန်းတော့ အပျင်းပြေပေါ့...

နားထောင်ရသည်။

‘အေး... အေး... အဲဒီကောင်လေး အိမ်ကိုရောက်လာရင် မေမေ အ ကဲခတ်မယ်။ နယ်သူနယ်သားတွေက စီးပွားရှာတယ်တော်ပါလား... သ မီးကို မေမေက အဲဒီလို စီးပွားရှာသိပ်တော်တဲ့ သူနဲ့ သဘောတူတာ သ မီးနဲ့ ထိုက်တန်တာကလည်း အဲဒီလို စီးပွားရေးရှင်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်... သမီးပြောပုံအရဆို ကောင်လေးက ကျိုကျိတက်သူဌေးပေါ့...’

‘ဟုတ်ကဲ့မေမေ... ဟိုင်းဘော့(စ်)ပါ...’

‘ဟိုင်းဘော့(စ်)ပဲ... အဆန်းလုပ်လို့ ... သူ့ဟိုင်းဘော့(စ်)ကို စိတ်ဝင် စားလည်း သူ မကြီးကို စိတ်ဝင်စားမှ ဖြစ်မှာ ... ဟိုက မကြီးကို ကြွေနေ လို့ မကြီးတို့ က ဒီစကားတွေ မစားရ ဝခမန်းပြောနေတာလား...’

ဘယ်လိုမှ နားမကန်းတော့သည့်အဆုံး

ငဲ့ဝင်ပါလာရတာဖြစ်သည်။ ။

ငဲ့ကိုဆို သူတို့ က ယောက်ကရှာ မမယ်... မိန်းမမယ်ဆိုပြီး ဘယ်
တော့မှ လူရာသွင်းပြီး စကားမပြောတတ်...

ငဲ့ကိုလည်း ယောက်ျားစိတ်ဖြစ်နေပြီလို့ သမုတ်ပြီး သူ့သမီးကြီး အိမ်
ကိုပဲ ထိပ်မှာ တင်ထားတာဖြစ်သည်။ ။

မကြီးရဲ့ အလှ မကြီးရဲ့ ပညာ မကြီးရဲ့ စည်းစိမ်တွေနှင့် အကြီးစား
သူဌေးယောက်ျားကိုမှန်းပြီး အခုထိ သမီးအပျိုကြီးကို
တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဖြစ်နေသလို သမီးဖြစ်သူကလည်း
အသက်တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်တာတောင် အခုထိ မာန်စွယ်လေးက မချ
ချင်းသေး။

မကြီးကို ကြိုက်သမျှ လာတောင်းသမျှ ယောက်ျားတွေကတော့ သာ
မန်တွေချည်းပါပဲ။

ဒီတော့ မကြီးက မူတုန်းပေါ့...

အခု နယ်က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ရောက်လာသည့် သူငယ်ချင်းကို
လည်း မှန်းနေကြပြန်ပြီ...

သားအမိနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ကလည်း ညီပါ့...

နားကလောလိုက်တာ...

နားကလောလွန်းလို့ အခုလို ပြောလိုက်ပြန်တော့လည်း မကြီးက ဆ
တ်ဆတ်ခါနာသွားရပြန်ပြီ...

‘ငဲ့ နင်ဘာမှ မသိတာ ဝင်ဝင်မပါနဲ့ နင်ဝင်ပါရင် အမြဲ ရန်စကားပဲ’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး... မကြီးသူငယ်ချင်း ချမ်းသာတာနဲ့ မကြီးက
ဘာဆိုင်လို့ ကြွားလုံးထုတ်နေရတာလဲ နားကိုကလောတယ်... ရေးကြီး
ခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ... ဟိုကဖြင့် အခုထိ သူ့ဆီ မလာသေးဘူး... ဒါလား
မကြီးကိုကြွေမှာ ... မကြီးကိုကြွေနေတဲ့ သူဆို ရန်ကုန်ကိုရောက်ရောက်
ချင်း မကြီးဆီလာမှာ ပေါ့ လေချည်းပဲ... ပြောလိုက်ရင် တစ်လောကလုံး
ကယောက်ျားတွေက သူ့ကြိုက်တာချည်းပဲ’

‘ဟင်း... နင် ပြောလေဆိုးလေပါလား... နင့်ကို ဘယ်ယောက်ျားမှ
မကြိုက်တိုင်း နင်လျှောက်ပြီး သူများကို မနာလို ဖြစ်မနေနဲ့ ’

‘ဘာ... ဘာမနာလိုတာလဲ... ကျွန်တော်က နဂိုကတည်းက သူများ
အသုံးခံအချစ်လူစား အဖြစ်မခံနိုင်လို့ ဒီလိုနေတာ မကြီး သာ သူများ အ
သုံးမချတာတောင် အသုံးချခံချင်လို့ မျှော်တော်ယောင်ဘဝဖြစ်နေတာ’

‘ဟင်း... နင်နင်... ယောက်ကရှာ... ယောက်ကရှာလိုနေ... နေရာ
တကာ ဝင်မပါနဲ့ ’

‘အမယ်လေး... ယောက်ကရှာ... ယောက်ကရှာနဲ့ လည်း ကင်ပွန်း
တပ်မနေပါနဲ့ ... ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးလိုသာနေတာပါ စိတ်က
ယောက်ျားစိတ်မဝင်ပါဘူး... တစ်ခါလာလည်း ဒါပဲ နှိမ်ဖို့ ကြည့်နေတာ
အဲဒါကြောင့်မို့ မကြီးအပျိုကြီးဖြစ်နေတာ တော်ကြာမှ ကြိုက်လင်းမရ မ
ယ်သီလရှင်လုပ်ရ ဒုက္ခဖြစ်မယ်...’

‘ဟင်... နင်နင်... မေမေ... မေမေ့သမီး ယောက်ကရှာကို
ကြည့်ပြော... အိမ်လုပ်မိတော့မယ်... ရိုက်တော့လည်း အော်ကြီးဟစ်ကျ
ယ်နဲ့ အရှက်မရှိ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား ဟင်း... အလကား
တော်ကြာမှ မေမေ့သမီးနော်၊ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ မိန်းမချင်း...’

‘မကြီး... နင်ပါးစပ်ပိတ်ထား’

ဲ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး ပိတ်အော်ပစ်လိုက်
တော့သည်။ ။

ဟင်း... အသက်ကြီးပြီး တစ်စက်မှ အချိန်မစီး။

ဲထက် ကိုးနှစ်ကြီးပေမဲ့ နေရာတကာ ခဲကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဘာမှ
ငဲ့ညှာထောက်ထားတာမရှိ။ သူကောင်းပဲ ရှာတာဖြစ်သည်။ ။

ဲကိုဆို အမြဲတမ်းအထင်သေးရှုံ့ချသည်။ ။

သူကတော့ ပညာတော်သူ အင်ဂျင်နီယာမတစ်ယောက်ဆိုပြီး သူဌေး
ခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေတာတောင် ဘဝင်က မြင့်သေး...

မိဘလက်ထပ်ကတည်းက စီးလာတဲ့ ကားလေးတစ်စီးကိုစီးပြီး ကုမ္ပဏီမှာ
ဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေသည့်မကြီး။

ငါ့ကိုဆို ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြော...

ဲက ရိုးရိုးမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရထားတော့ သူပိုပြီး အထင်သေးသလို ဘာ
အလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်းနေတာကို ကြည့်လို့ မရ... မကျေနပ်...

ဘယ်သူကျေနပ်နပ် မနပ်နပ် ဘဲကတော့ ဘယ်သူ့အလုပ်မှ မလုပ်နိုင်
...

ပြီးတော့ ဘဲက အခုမှ နှစ်ဆယ့်လေးရှိသေးတာပဲ။

သူ့အရွယ်ရောက်ဖို့ ကိုးနှစ်ကြီးတောင် လိုသေးတာပဲ။

‘သိပ်မုန်းဖို့ ကောင်းတာပဲ... ကိုမစွဲတိုင်း သူများ စွဲတာလည်း မကြို
က်ဘူး’

‘အမယ်လေး... တော်ပါတော့ အိမ်ရယ်... ညည်းမလဲ အငယ်ပြော
တာလည်း နားထောင်နေလိုက်စမ်းပါ... သည်းခံလိုက်တော့ ညည်း ငရဲ

ရမှာ မို့လို့ လား... ညည်းကိုက ကိုယ့်ထက်အများကြီးငယ်တဲ့ သူကို သည်းမခံတော့ အိမ်ပူရေစာဖြစ်တယ်...’

‘ဟင်... အိမ်စတဲ့ ဇာတ်လမ်းလား မေမေရဲ့ ... မေမေက အိမ်ကို မာန်ရအောင်...’

‘အေး... အငယ်မ ညည်းလည်း တော် တကတည်း ဒီမှာ စကားကောင်းကောင်း မပြောရဘူး...’

‘စကားကောင်းလည်း မပြောဘူး... စကားဆိုးလည်း မပြောဘူး တော်ပြီ... တော်ပြီ... မေမေတို့ ကို ဘာမှ မပြောတာဘဲကောင်းတယ်’

မကြီးက ထိုင်နေရာမှ ဆောင့်ခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်သလို မေမေကလည်း ဘာမှ မပြောတော့

ငဲကိုလည်း ဘာမှ မပြော

အဲဒီအချိန်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ဧည့်ခန်းက ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ငဲက ဖုန်းကလေးကို ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟယ်လို...’

‘ဪ... အိမ်ရှိလား မသိဘူး’

‘ဟင်...’

အသံဩဩနှင့် ဩဇာအပြည့်ပါသည့် ယောက်ျားသံက ဒါ မကြီးပြောတဲ့ လူကြီးလားဆိုတာကို ငဲ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားရသည် ။

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ...ဟး’

‘ဪ... သူသူငယ်ချင်း တိုးလို့ ပြောလိုက်ရင် ရပါတယ်...’

‘တိုး...’

ငဲ အသံလေး ပဲ့တင်လှိုင်းခတ်သွားရသည်။ ။

ငါ့နာမည် ရွှေလံတိုး တစ်တိုးတည်းရှိတယ်ဆိုသည့်အသံကြီးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့ အသံက ဒီလူကြီးများ လား...

ဟာ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

လောက မှာ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်တာ ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ သာရှိတာပါ။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

‘ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ...’

‘ဒီမှာ ... မကြီးသူငယ်ချင်း တိုးကြီးတဲ့ ...’

တမင်သက်သက်ကို တိုးကို တိုးကြီးလို့ ပြောပစ်လိုက်တာ

တိုးကြီးဆိုတာ တချို့က တိရစ္ဆာန်ကိုမှ ညှိသည့် စကားလုံး။

တိုက်ဆိုင်လွန်းလို့ ဟိုလူကြီးဆိုလည်း ငဲပြောတဲ့ စကားသံကို နားထူစွာကြားလိုက်ရမှာ ပင်...

တချို့က လူနာမည်ကို ကြီးတပ်ခေါ်ရင် မကြိုက်ကြချေ။

ငဲတစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ယောင်နနလေးရပ်နေလေသည့်အချိန်ပဲ ဖုန်းခွက်ကို မကြီးက ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သဖြင့်...

ငဲ ဖုန်းခွက်ကလေးကို မကြီးလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

‘ဟယ်လို... တိုး... နင်ကလည်း ဟယ်... အခုမှ ပဲ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ဖော်ရတယ်... ဘာလဲ အလုပ်ရှုပ်တယ်လို့ အကြောင်းပြဦးမလို့ လား ကဲ... ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ (စီးပွားရေးရှင်ကြီးက) ဦးနှောက်ပိန်းအောင်

အလုပ်လုပ်နေရတော့လည်း ငါက ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပေါ့... ဟာ... နင်ကလည်း ပြန်တော့မှာ တောင် အခုမှ ပြောရတယ်...ဒါဆို ငါ့အိမ်ကို နင်မဝင်ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား... သွားပါ... မလာပါနဲ့ နင်က သူဌေးကြီးဆိုတော့ ဘဝင်အရမ်းမြင့်သွားပြီပေါ့လေ...အောင်မယ်လေး... ကတိတွေခံမနေပါနဲ့ တော်ကြာမှ ကတိမတည်ရင် နင် လေပဲရှိတော့မှာ နော်တိုး... နင်လာချင်တဲ့ အချိန်လာ ဖုန်းဆက်ချင်တဲ့ အချိန်ဆက် ဒါပဲနော်... တိုး... အေး... အေး... ငါကလည်း သတိရပါတယ်နော်... ဟင်း... ဟင်း... ဒါပဲနော် တိုး... အေး... အေး...

မကြီး ဖုန်းစကားပြောပြီးသွားတဲ့ အထိ ငဲက ဧည့်ခန်းမှာ မှ င်သေသေကလေး ထိုင်စောင့်နေသလို

မေမေကလည်း သိချင်စိတ်ပြင်းသည့် မျက်လုံးကြီးတကဲကဲဖြင့် မကြီးကိုကြည့်လျက် မေးဖို့ စကားလုံး ရှာဖွေနေပါပြီ။

‘ဘယ်သူ့ဖုန်းလဲ သမီးကြီး’

‘အိမ်သူငယ်ချင်း...’

မကြီးကလည်း စောစောက ငဲနှင့်စကားများ တာကို အစာမကြေဖြစ်တာရော ဟိုက သူမှန်းထားသလို အိမ်ကို ရောက်မလာခဲ့သည့်သူငယ်ချင်းကို စိတ်ခုနေတာကတစ်ကြောင်း ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ မူမူအင်အင်ကလေး ဧည့်ခန်းထဲက ထထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ငဲနှင့်မေမေမှာ သာ...

မကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို အီလည်လည်မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်ပြီး တိတ်တဆိတ် ပြုံးလိုက်ကြမိသည် ။

မေမေက မျက်လုံးတွေပြုံးသွားသလို ငဲကလည်း မမျိုသိပ်တတ်သူပီ

ဝီ ပခုံးကလေးကိုတွန့်ပြီး...

‘အဟိ... ဟိ... မကြီးတော့ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက် မကိုက်လို့ အီလည် လည်ကြီးဖြစ်နေပြီ... အဟား... ဟား... မကြီးခမျာ သနားပါတယ်။ ဟို က ဘယ်နေ့လာမလဲ လာမလဲဆိုပြီး မျှော်လိုက်ရတာ... အခုတော့ဖြင့် ပေါ်တော်မူမ လာပြီ ရင်မောတယ် သူ့အစား ရင်မောပါတယ်ကွယ်... မ ယ်တို့ မိန်းမတွေများ တယ်မနိပ်ကွာ မျှော်တော်ဇောနဲ့ မော...’

‘ငဲ... အငယ်မ... ညည်းပါးစပ်ပိတ်စမ်း အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက် မခံချင်အောင်ပြောလို့ နင်တို့ နှစ်ယောက် မတည့်တာ... ညည်း ကရော ဘာမမိုလို့ လဲ ညည်းလည်း မျှော်တော်မျိုးပဲ... မိန်းမပဲ မိန်းမစစ် စစ်ပဲ... အယောင်ဆောင်မနေနဲ့ အလာကားပဲ...’

‘ဟင်... ကျွန်တော်လည်း ဟုတ်ပါတယ်... မိန်းမအစစ်ပါပဲ... ဒါပေ မဲ့ မျှော်တော်မျိုးထဲတော့ မကူးပါဘူး... တည်ကြည်ရဲရင့်တဲ့ မိန်းမ ပြတ် သားရဲဝံ့တဲ့ မိန်းမပါ...’

‘အမယ်လေး... တည်ကြည်ရဲရင့်တဲ့ မိန်းမ ပြတ်သားရဲဝံ့တဲ့ မိန်းမတဲ့ တော်... တကတည်း ရဲရင့်လိုက်တာ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်နေပြီး ညဘက် အိ မ်သာတက်တာတောင် အမေမပါရင် မပြီးတဲ့ မိန်းမ သူရဲဘောလေးကများ ပြောနေသေးတယ်...’

‘ဟင်... ဒါကတော့ မေမေရယ်... ကျွန်တော်က အငယ်ဆုံးကိုး ဒီ လောက်တော့ရှိမှာ ပေါ့...’

ငဲ မေမေ့ကို စကားနိုင်ပိုင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်

။

ရင်ထဲမှာ တော့ ဘာကြောင့်ရယ်မှန်းမသိ မွန်းနေရသလို မောနေရ

သလို တိုးဆိုတဲ့ လူကြီးအသံက နားထဲစွဲကာ တစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်ရပါ
သည် ။
